

[Ove Jensen.]

der kan skabes et flertal for at få den ophævet.

Lovforslagene nr. 8, 65 og 98 har det tilfælles, at beskatningsprocenten foreslås forhøjet fra 65 til 75. Vi kan ikke medvirke til denne forhøjelse af beskatningsprocenten. Med hensyn til de forskellige lempelser, der er i de tre andre lovforslag, er det vores opfattelse, at venstres forslag er det bedste, og venstre kunne gøre deres forslag endnu bedre, hvis de ville opgive at forhøje beskatningsprocenten.

Det radikale venstres forslag om at forhøje summen til anskaffelse og forbedringer med et tillæg, som svarer til udviklingen i reguleringspristallet, er vi skeptiske over for, idet vi anser det for meget vanskeligt at administrere denne ordning i praksis. Men det må vi naturligvis se nærmere på under udvalgsarbejdet, hvor vi som sagt vil arbejde for at få flest mulige lempelser af loven gennemført.

Så vil jeg lige sige til hr. Kampmann, som var inde på, at vores forslag ville medføre, at de arbejdsfri indtægter skulle fritages for beskatning, og at arbejdsindtægterne skulle yderligere beskattes, at i de fleste tilfælde er der ved salg af fast ejendom ikke tale om arbejdsfri indtægter, men om resultatet af et langt livs arbejdsindsats. Bemærkningen om, at arbejdsindtægter efter vores opfattelse skulle beskattes yderligere, må bero på en misforståelse fra hr. Kampmanns side. Han har åbenbart ikke læst vores lovforslag om en forhøjelse af den skattefri bundgrænse til 19.000 kr.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Af de fire forslag, der er til behandling her i eftermiddag om særlig indkomstskat, kan jeg hurtigt gøre mig færdig med fremskridtspartiets forslag. Det går jo, sagt lige ud, ud på at fritage de samfundsskabte værdistigninger for beskatning. Det kan jeg under ingen omstændigheder støtte, så det behøver jeg vist ikke at spilde flere ord på.

Må jeg så sige lidt om de principper, der gælder i al almindelighed for gennemførelse af lovforslag. Normalt vil det være sådan, at det, vi gennemfører her, er noget, der gælder i hvert fald ikke længere tilbage end fremsættelsesdatoen. Men jeg vil gerne sige, at vi i vores forslag har taget hensyn til, at vi nu

i så lang tid har diskuteret nødvendigheden af at lave om på lovgivningen om særlig indkomstskat; derfor vil man bemærke, at vi her har taget et lidt usædvanligt skridt og gjort det muligt, at reglerne om mageskifte og behandling af ekspropriation kommer til at gælde for handeler, der har fundet sted i 1973. Det beder jeg om at man husker, og derfor vil man også kunne forstå det, når jeg nu føjer til, at skulle det atter en gang trække ud med behandlingen af dette lovforslag, som vi jo nu på andet år beskæftiger os med, så er mit parti indstillet på at pille disse regler om mageskifte og om behandling af ekspropriationssager og i den forbindelse ny jordfordeling ved ekspropriationer til veje ud til særlig hurtig behandling. sådan at de mennesker, der har været udsat for besværlighederne, endelig kan få deres sager i orden. Jeg gentager lige her, at det må være sådan ved mageskifte og ny jordfordeling, at tænde land går ud mod tænde land, og at der ikke skal betales skat af det.

Må jeg derefter vende mig til de øvrige principper. Loven om særlig indkomstskat bygger jo på princippet om, at den fortjeneste, der ikke er skabt af den enkelte selv, men er skabt af samfundet, bør inddrages til beskatning, og det ønsker vi fastholdt. Men det har jo nu vist sig særdeles vanskeligt at finde frem til, hvad der egentlig er tale om, når vi siger fortjeneste, og især ved salg af fast ejendom. Det skyldes naturligvis, at der er en tidsfaktor inde i det; vi er alle sammen klar over, at kronen i 1975 ikke er det samme, som den var i 1965. Derfor taler man i den nugældende lov om et tillæg på 6 pct. om året, i hr. Anders Andersens lovforslag om 9 pct. med rentes rente og i socialdemokratiets lovforslag om et tillæg på 8 pct. om året. Man kunne lige så godt sige her: tænk på et tal og vælg et af dem. For man kan sagtens vælge et tal, der passer i 1975, men man kan ikke med nogen rimelig sandsynlighed vælge et tal, der også vil passe i 1980; der er jo ingen, der ved, hvor stor inflationen bliver. Derfor mener vi, at skal vi have blot nogenlunde ro om denne lovgivning, er vi nødt til at gå over til en ny reguleringsmetode, og derfor foreslår vi simpelt hen at bruge reguleringspristallet. Så vil tillægget altid slå til, og det vil aldrig blive for meget.

Jeg tør måske sige, at hr. Anders Andersens procenttillæg, 9 pct., med rentes rente i